

Ірина й Олексій зустрічались уже понад рік та мріяли про щасливе майбутнє разом. А потім Ірина отримала записку, в якій хлопець зізнався, що покохав іншу. Одруження Олексія з красунею Юлею стало несподіванкою для всіх, хто їх знав. Та шлюб, окроплений чужими сльозами, не став щасливим. Місцеву «Барбі» не задовольняло життя в маленькому раю, що його намагався створити чоловік, вона прагнула реалізуватись як особистість. Одного дня Юля разом із сином тікає з іншим чоловіком до Іспанії. Ця зрада розбиває серце Олексія, він пригадує, як колись вчинив з Іриною. Чи можна виправити помилки минулого та віднайти щастя?

www.bookclub.ua

ISBN 978-617-12-7616-1

Гіна Фіалко
Кохання з першого погляду

Гіна Фіалко
Кохання
з першого
погляду

К♡хання
з першого
П♡ГЛЯДУ

Ніна Фіалко

К[♥]хання
з першого
п[♥]гляду

Роман

ХАРКІВ 2020 КЛУБ
СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ

УДК 821.161.2
Ф48

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Дизайнер обкладинки *Іван Дубровський*

ISBN 978-617-12-7616-1

- © Фіалко Н. І., 2020
- © Depositphotos.com / massonforstoc, angel_nt, обкладинка, 2020
- © Книжковий клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2020
- © Книжковий клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», художнє оформлення, 2020

У касовому приміщенні залізничного вокзалу панував гамір. Було враження, що пасажери снували з кінця в кінець тільки для того, щоб скоротити час до приходу поїзда.

Олексій Шинкаренко, чоловік у ранній сороківці, сидів у касовій залі, спостерігаючи за метушнею навколо себе, і думав: «Щасливі ті люди, які знають, куди їдуть, і впевнені, що там їх чекають». Як сьогодні йому бракувало цієї впевненості! Глянув на дітей, які сумирно сиділи на лавці поруч нього, й серце стиснулося від жалю до них і самого себе. Менший — зі шкірою молочного шоколаду, крутолобий, з дрібненькими чорними кучериками і швидкими сумними оченятами, допитливо озирав усе довкола. Поряд сидів старший хлопчик, але білявий, з голубими очима і не менш допитливим поглядом. Діти стали заручниками негараздів, які спіткали їхніх батьків, і тепер мовчки чекали вирішення своєї долі. Вони не репетували й не плакали, лише жалібно поглядали на Олексія і боялися відпустити його від себе. Їм здавалося, що варто йому відійти, як вони залишаться тільки вдвох у цьому ще незрозумілому для них жорстокому світі. Діти не здогадувалися, що діється у серці цієї людини, яка перебрала на себе відповідальність за їхню подальшу долю.

— Любі мої, мені потрібно на хвилюку відійти від вас, — мовив чоловік, відсторонюючи руку старшого, який міцно тримав його за рукав і не відпускав.

— Ти нас не покинеш? — запитав хлопчик, міцно стиснувши руку Олексія.

— Якби я хотів вас покинути, то не брав би з собою, — переконливо відповів він. — Мені потрібно вирішити телефоном нагальну справу.

— Ти не маєш мобілки? Чи гроші скінчилися? — доскіпувався хлопчина, не здогадуючись, що не всі розмови можна вести тоді, коли поруч багато людей.

— Справу треба вирішити з однією жінкою, — пояснював Олексій. — А зараз уже пізно, і я не хочу, щоб люди чули, як я виправдовуватимуся перед нею.

— Ми не будемо слухати, про що ти з нею розмовлятимеш. Заплющимо очі й удаватимемо, що спимо, — всміхаючись, запевнив старший.

— Ти ж розумний хлопчик і маєш знати, що деякі справи дорослі вирішують тільки наодинці. Он бачиш на стіні годинник? Я затримаюся рівно на стільки, поки велика стрілочка з одинички не дійде до трійки. Думаю, мені вистачить того часу, щоби владнати дуже важливу справу. Гарзд?

Менший хлопчик тільки глипав очима й міцно тримався за рукав старшого брата. Тепер він був для нього єдиною опорою. Йому здавалося, що від рішення старшого брата залежить доля їх обох. Малий ще повністю не усвідомлював тієї трагедії, що сталася з їхньою родиною, і не розумів, чому це в таку пізню пору він не лежить у теплому ліжечку, а сидить на вокзалі, звідки має ще кудись подорожувати. Міг залишитися з бабунею, але розлучитися з братиком не захотів категорично. Тому тепер мовчки чекав, коли ж незнайомий йому дядя нарешті визначиться, куди вони мають їхати.

— Йди! Але ненадовго, бо ми плакатимемо, — попередив старший хлопчик і відпустив Олексієву руку.

— Не хвилюйся, я швиденько, — заспокоїв його чоловік.

Олексій вийшов на перон, затягнувся з насолодою цигаркою. Потім спохопився, що час у нього обмежений, і почав набирати номер телефону. Ще навіть не звик до голосу цієї жінки, бо досі вони спілкувалися два рази наяву, тому не знав, як вона сприйме його дзвінок серед ночі. У слухавці лунали довгі гудки, і здавалося, що їх ніхто не чує. Аж раптом обізався жіночий голос:

— Алло! Кому це в таку пізню годину не спиться? — жінка не приховувала роздратування.

— Привіт! Не впізнаєш? Це я, Олексій, — видавив із себе чоловік. Він почувався винуватим перед цією жінкою, тому не знав, як розпочати серйозну розмову.

— Це ти... — в трубці запала тиша.

— Вибач мені, що не відгукнувся на твоє запрошення, — почав виправдовуватися він. — У мене була дуже важлива справа, яка змусила мене виїхати з міста.

— Для тебе справи завжди важливіші за мене... — дорікнула жінка, але злості в її голосі не відчув. Радше прозвучала образа за те, що вона не має для нього такої ваги, яка заступила б усі інші справи.

— Саме цього разу ти помилилася. Від твого рішення зараз залежатиме доля ще кількох людей. Якщо налаштована зрозуміти мене, то я повернуся до тебе назавжди, — сказав Олексій і сам злякався своїх слів. Він тепер не один, то чи захоче вона його з дитиною?

— Ти справді того хочеш? — зраділа жінка, але, мабуть, спросоння не звернула уваги на інші слова, що звучали в слухавці.

— Дуже хочу, але на шляху до нашого щастя велика перешкода, — уточнив Олексій.

Він подумав, що вона його або не зрозуміла, або вдала, що не розуміє.

— Знову перешкода, — злякано кинула співбесідниця. — І яка ж цього разу?

— Я не сам. Маю сина...

— Для мене це не новина, — призналася жінка.

— Він тепер разом зі мною, і залишити його я не можу, — пояснив Олексій, а про іншу дитину змовчав, бо не знав, як ще цю звістку сприйме та, з ким говорив.

— Це не проблема. Приїжджай, тоді й поговоримо, — вже веселіше відповіла жінка й перервала розмову.

Олексій полегшено зітхнув і повернувся до дітей. Боявся, щоб не відмовила, бо іншого виходу на цей час він не бачив. Стрілка годинника перескочила аж на п'ятірку, але хлопчики сиділи мовчки і не відводили від входу до приміщення поглядів. Коли наблизився до лавки, то побачив, як радісно засвітились у них оченята.

— Не спите? — весело запитав дітей. — Потерпів ще трохи. Я зараз візьму квиток на поїзд, а у вагоні ви ляжете й відпочиватимете аж до Києва.

Олексій дістав із кишені документи і попрямував до каси, що була за кілька кроків від лавки, де сиділи діти. Попереду стояло кілька пасажирів, але касирка швидко всіх обслужила й Олексій повернувся до дітей. Вони ніби за командою підхопилися на ноги й уже готові були йти за ним хоч на край світу, аби тільки не залишитись у цьому чужому місті. Старший вчепився за сумку, яку йому збрала бабуся, але Олексій відібрав її, бо для хлопчика вона була і завелика, і заважка. А менший міцно тримався за рукав брата, і здавалося, жодна сила не змогла б його відірвати. Речей було багато, й Олексій попросив пасажиря, який дрімав поруч на лавці, допомогти сісти у вагон. Незнайомець послухавсь і допоміг донести сумку до потяга.

У вагоні Олексій розстелив постіль і вклав дітей спати. Вони вже заспокоїлися, переконавшись, що їх не залишать,

тому швидко засопіли носиками. Чи снилося хлопчикам майбутнє життя, чи вони ще перебували у страху минулого, Олексій угадати не міг. Його зараз більше хвилювала власна доля, яка приготувала йому нові випробування. Він просив у Бога наділити його лише мудрістю, щоби зробити правильний крок, бо від цього залежатиме життя ще двох дітей, яких він узяв під опіку. В купе інші пасажири також умостилися на свої місця і затихли, лише Олексій не міг заспокоїтися. Він тихо причинив двері до купе і вдивлявся у нічну темряву, що пропливала перед вікнами вагона. З глибини пам'яті виринали різні події, які він намагався аналізувати, щоб зрозуміти, на якому відрізку життя зробив помилку, за котру тепер розплачується. Ніби йшов за покликом серця, принаймні так здавалося. Але чи варто у житті слухати тільки серце? Воно часто буває сліпим і глухим. Думки перестрибували з однієї події на іншу, поки не зупинилися на тій, яка змінила його життя...

2

Олексій Шинкаренко та Максим Жмурко недавно закінчили будівельний технікум. Міцна чоловіча дружба, що зав'язалася між ними, триває й донині. Після розподілу Олексій залишився працювати у Кам'янці, бо тут народився і тут мешкала родина. Максим узяв скерування в один із районних центрів Тернопільщини, бо там у нього була дівчина, з якою мріяв одружитися, тому інших варіантів навіть не розглядав. Олексій знайшов роботу на будові, де працював його батько. Друзі часто телефонували один одному й ділилися враженнями від парубоцьких походеньок. У Максима на новому місці справи швидко почали налагоджуватись і він повідомив другові, що скоро запросить його на весілля.

— Тебе так захопила Світлана, що на інших ти вже не дивишся? — поцікавивсь Олексій.

— Тут такі гарні дівчата, що довго холостякувати не дадуть. Це розуміє, мабуть, і вона, бо відразу прийняла мою пропозицію, — похвалився Максим. — Якби у тебе не було Ірини, то я радив би приїхати сюди та переконатися.

— Дякую, мені й тут добре, але на весілля обов'язково приїдемо, — пообіцяв Олексій.

...З Іриною Олексій познайомився минулого літа на танцях у міському будинку культури. У Кам'янці навчається багато студентів, і ними завжди заповнені розважальні заклади. Місцева молодь губиться в загальному натовпі, і не завжди можна через кілька років упізнати свого однокласника з віддаленої вулиці. Влітку земляки з'їжджаються додому. Тоді стає цікаво йти до будинку культури, де вони завжди любили збиратися. Лише влітку можна було зустріти колишніх товаришів і однокласників, яких доля розкидала не тільки по Україні, довідатися про інших багато цікавого.

На одній із таких вечірок Олексієві сподобалася середнього зросту дівчина з променистими очима. Її чорні брови вигиналися ледь зламаним кутком, нагадуючи пташині крила, а пишні губи надавали виразові обличчя зворушливої доброти. Незнайомка не видавалася рідкісною красунею, за якою бігали чоловіки. Але правильні риси обличчя і веселий допитливий погляд карих очей приваблював, мабуть, не одного парубка. Попався на нього і Олексій. Він, не роздумуючи, попрямував до дівчини, яка ніби пронизала його очима, і запросив до танцю.

— Чим же я так вам сподобався? — сміливо запитав хлопець і побачив, як зашарілось обличчя незнайомки.

— З чого ви це взяли? — запитала вона, схоплена на гарячому.

— Мені так здалось... — Олексій різко обкрутив дівчину навколо себе. — Ви не тутешня? Бо я щось не пригадую, з якої ви школи.

— Я на гостині у тітки, — призналася дівчина.

— І звідки ж така красуня до нас приїхала? — допитувався парубок.

— Мешкаю на околиці обласного центру.

— Чим же привабило вас наше містечко? Захотіли свіжих вражень? — кепкував Олексій.

— Ви завжди нестерпні чи тільки зі мною?! — скипіла дівчина й уже не рада була, що вступила з ним у розмову. — Враження — не проблема, але до цього містечка я навідуюся часто, бо тут минуло моє раннє дитинство. Недарма кажуть, що земля, яка народила, притягує своїх дітей...

— Мені це почуття невідоме, бо я народився тут і нікуди не збираюся від'їжджати, — впевнено сказав хлопець.

— Хіба людина може бути у чомусь упевненою в наш час? — запитала незнайомка й заглибилась у якісь тільки їй відомі думки.

Того вечора Олексій провів Ірину додому. Стосунки між ними розвивалися не так динамічно, як йому хотілось. Ірина то їздила до батьків, то знову поверталася до родичів, тому планувати зустрічі не мав змоги. Все залежало від волі дівчини або радше від ситуації, якою вона також не могла керувати. Нова знайома закінчувала обласний виш і була зайнята розв'язанням тих проблем, що й усі випускники. Спілкувалися з Олексієм найчастіше телефоном, бо до Кам'янця приїздила зрідка. Відстань між містами ніби й незначна, але до обласного центру юнак навідувався лише тоді, коли випадала якась okazія. Форсувати події не поспішав, бо не був упевненим, що Ірина — саме та дівчина, з якою він хотів би прожити все життя. Поки йому було з нею цікаво та спокійно, аж надто спокійно. Але уявляв собі спільне з нею життя, в якому кожен день прописаний, як у графіку роботи на будові, й задумався. Прагнув чогось іншого, хоч ще мав надію, що не до кінця знає характер дівчини.

Сумніваючись, він продовжував відвідувати молодіжні вечірки, шукаючи ту, яка могла б полонити його серце. На жаль, молоденькі дівчатка здавалися такими безтурботними, що його це лякало. Порівнював пустопорожні розмови студенток зі зрілими Ірининими і робив висновок, що між ними — дуже велика різниця. Шукав чогось середнього, яке б не обтяжувало стосунки, але наразі не знаходив.

Так минув рік. Ірина закінчила виш і приїхала до Кам'янця з твердим наміром поживавити стосунки з Олексієм. Домовилися про зустріч у парку. Вона любила ці знайомі з дитинства місця і кожного приїзду неодмінно навідувалася сюди. Їй цікаво було споглядати з урвища річку наприкінці парку. Змалку не раз чула від бабуні розповіді про ці місця. Доньок батьки застерігали від розпусти і нагадували, що колись за зраду хлопці скидали дівчат зі скелі. Тепер такого нема, та й дівчата не дуже бояться тієї каральної сили, але хоч раз на кілька років такі випадки ще траплялися.

Ірина йшла парком і міркувала про їхні з Олексієм стосунки. Не раз задавалася питанням: чим же він її привабив? Високий на зріст, мав коротке русяве волосся, яке навіть не прикривало високе чоло. Коли вона побачила Олексія вперше, то звернула увагу на його спокійну поведінку. Інші парубки кидали викличні погляди на найкращих дівчат і наввипередки поспішали запросити їх до танцю, а цей тільки спостерігав за дійством. Ірині здалося, що він кепкував зі своїх товаришів, коли на «білий танець» дівчата, за якими вони упадали, запрошували інших хлопців. Танцюючи з різними партнерами, вона продовжувала спостерігати за Олексієм. Худорлявий, глибоко втоплені очі й ледь уловима усмішка на вустах. Вона боялася надто привабливих чоловіків, за якими бігають жінки, піднімаючи їм часто завищену самооцінку. Бабуня їй часто наголошувала, що гарним чоловіком треба ділитися з коханками, а Ірина такого

не хотіла. Вона була однолюбною і своєю половинкою ділитися ні з ким не мала наміру. Після кількох зустрічей звернула увагу, що хоча хлопець і працював будівельником, але було відчутно, що він багато читав, бо яку б тему не зачепили, міг підтримати розмову. Ненав'язливий і легко йшов на компроміс. В Ірини були залицяльники й в інституті, та Олексій припав їй до серця найбільше. Вона ловила себе на тому, що чим би не була заклопотана, завжди в думках бачила себе поруч цього хлопця. Кохання в неї зароджувалося поступово, але вкоренилося так глибоко, що життя без нього вона тепер не уявляла. От тільки б Олексій відповів їй взаємністю, й іншої долі вона і не бажала б собі.

...Ірина побачила наприкінці алеї постать коханого чоловіка й поспішила назустріч. До призначеної години ще було десять хвилин, і дівчина втішилася, що він, мабуть, теж чекав її приїзду.

— Привіт! — Олексій пригорнув дівчину. — Ти, мов ясне сонечко, — то виглянеш, то заховаєшся.

— Олексійчику, я вже не могла дочекатися, коли закінчатся державні іспити, — призналася дівчина і, взявши його під руку, притулилася до нього. — Сподіваюся, що тепер ми зможемо частіше бачитися...

— Переїздиш на постійне місце проживання до нашого міста? — в'їдливо посміхнувся, бо не повірив у цю байку.

— Якщо ти захочеш, то можу й перебратися, — твердо заявила Ірина.

Олексій натяк зрозумів, але взяти її за руку й привести до своїх батьків сьогодні не наважився. Що він знає про неї? Вони взагалі ні про чію родину ніколи не розмовляли.

— Що ж ти робитимеш у нашому місті? Це ж село, як порівняти з обласним центром, — сказав, що спало на думку.

Ірина зрозуміла, що хлопець не готовий до рішучого вчинку, тому намагалася виправити становище.

— Давай спочатку я познайомлю тебе зі своїми батьками, місцем, де народилася. Може, тобі вони також сподобаються, і ти переїдеш до нашого міста, — запропонувала вона.

— Гарзд. Найближчим часом завітаю до вас, бо справді цікаво побачити місце, де минуло твоє дитинство, — пожвавішав Олексій. — А чим займемося сьогодні?

— Тільки не в будинок культури, — виставила наперед Ірина руки. — Ми так рідко буваємо разом, тож хочу в якийсь скромне місце, де були б лише ти і я. Тобі відомі такі місця! — вона допитливо глянула на хлопця, ніби хотіла пересвідчитися в тому, як часто він там буває.

— Наприкінці парку затишне кафе. Цієї пори відвідувачів у ньому мало, а іншого безлюднішого місця я не знаю, — порадив хлопець.

Вони пройшли через парк, Олексій відчинив двері до закладу, в якому й справді було мало відвідувачів. Ірина сама вибрала столик у кутку біля вікна. Олексій замовив вино і десерт, бо від іншого дівчина відмовилась. Вечір минув спокійно.

— Ти якось змінився... — зауважила Ірина, коли вони сиділи вже на лавочці біля тітчиного двору.

Дівчина горнулася до парубка і відчувала, що відстань і час негативно вплинули на їхні стосунки.

— Хіба що постарів за рік... — знітився хлопець.

— А ти, бува, не завів іншої дівчини? — глузувала Ірина, бо й насправді в серці була якась червоточина.

— Можеш бути певною, поки що ні, — Олексій міцніше пригорнув дівчину і поцілував.

Він пестив її і сподівався, що до нього повернеться те перше бентежне почуття, яке почало зароджуватися минулого літа. Здивувала Олексія й прозорливість дівчини, яка серцем відчула сум'яття в його душі.

У наступні дні у хлопця на виробництві виникали щодня якісь проблеми, і він змушений був довше затримуватися

на роботі. Через зайнятість вони зустрілися того тижня ще раз і домовилися, що наступного вихідного побачаться вже в Ірини вдома. Дівчина поспішала влаштуватися на роботу, тому сидіти у тітки й чекати «з моря погоди» не було сенсу. Заручившись обіцянкою про зустріч, вони розійшлися щасливими.

3

Родина Шинкаренків мешкала в старій частині міста. Батько Олексія — Микола Степанович — був також будівельником і любов до своєї справи намагався ще з дитинства прищепити й синові. Спорудив зі смаком і власний будинок, щоб родина почувалася комфортно. Мати — Лариса Петрівна — працювала економістом в одній з організацій міста. Старша сестра Зоряна вже кілька років перебувала у шлюбі, встигла народити двійко малюків, і тепер усі в родині займалися тими дітлахами. У просторому домі панувала дружня атмосфера, і місця вистачало ніби всім. Але Олексій не уявляв, як би все змінилося, якщо й він привів би сюди свою дружину. Вся увага батьків була прикута до внуків, і на заклопотаного своїми проблемами сина вони мало звертали уваги. Не помітили, як він ретельно добирав одяг для поїздки, взуття.

— Мамо, що треба брати з собою, якщо вперше йдеш додому до дівчини? — запитав син, перебираючи краватки.

— А до кого це ти зібрався? — зробила великі очі мати.

— Ти не відповіла на моє запитання, — Олексій намагався розбудити у матері інтерес до розмови. — Шампанське чи вино?

— Залежно з ким ти його збираєшся розпивати, — відповіла мати. — Ніби ні з ким не зустрічаєшся, а вже до когось у гості збираєшся. Вона не наша?

— З іншого міста, — спокійно відповів син.

— А чому ж нас спочатку не познайомив з нею? — образилася ненька.

— Настане час, і ви її побачите, — пообіцяв Олексій. — А зараз порадьте краще, що маю взяти...

— Квіти теці не забудь, — втрутилась у розмову сестра. — А ще — гарного шампанського та велику коробку цукерок. Для першого разу вистачить. Аж мене зацікавило, яку ж це ти собі красуню вподобав?

— За вертихвістками я не дивлюся, — брат огризнувся і поспішив залишити домівку.

Він знав, що варто потрапити жінкам на язик, і вони до вечора перемиватимуть його кістки. Сестра іноді глузувала з нього, що пильнує роботу більше, ніж дівчат, бо парубоцький вік, наголошувала вона, також короткий. Зоряна була задоволена своїм шлюбом і щиро того бажала й братові.

Лариса Петрівна стурбувалася поведінкою Олексія й увечері розповіла про все чоловікові. Відчувала провинку перед сином, бо вже давненько не розмовляла з ним на його болючі теми, як це бувало раніше. Малеча забирала в усіх вільний час, і родина жила тільки турботою про них. Вважала, що син дорослий і справляється зі своїми проблемами сам. Чекала, що колись одружиться, але вік у нього ще не критичний, тому не було потреби заочно сватати його до якоїсь дівчини або нав'язувати когось.

— Тішся, що не виріс неуком, знає елементарні правила етикету. Колись же таке має статися, то чому не зараз, — заспокоїв дружину чоловік.

— Міг би спочатку нам її показати... — сердилася Лариса Петрівна.

— І що від того змінилося б? І так буде по його. Не станеш же ти втручатись у життя Олексія.

— Мене турбує те, що братимемо «кота у мішку».

— А ти вважаєш, батьки тієї дівчини іншої думки? Час тепер такий. Шлюб — то лотерея, ніхто не впевнений, що виграє щось путнє.

— А куди ж ми невістку приймемо? — поставила не менш цікаве питання, бо зараз воно було на думці в усіх членів родини.

Дім хоч і просторий, але не такий, щоб у ньому могли мирно вжитися три родини. Та Олексій менше про це думав. До Хмельницького він приїхав у другій половині дня. Центр міста знав добре, а в приміській зоні орієнтувався погано. Щоб не блукати незнайомими вулицями, взяв таксі й спрямував його до району Дубово. Дівчина розповідала, що їхню оселю там легко знайти, якщо триматися дороги, яка веде до річки.

У хаті Ірини Коваленко готувалися до приїзду жениха. Господиня — Тетяна Іванівна — навіть із роботи відпросилась у напарниці. Вона працювала на речовому ринку, й у суботу, коли там великий наплив людей, було нелегко взяти відгул. Поки вона поралася на кухні, Іринка поливала квіти попід вікнами. На клумбах уже розпустилися троянди, тягнулися до сонця високі стебла мальв, милувало зір візерунчате листя чорнобривців, що вже викидали перші бутони духмяного цвіту. Дівчина так захопилася роботою, що не помітила, як біля воріт зупинилося таксі.

Олексій троянди в руці тримав так, ніби соромився їх, а в другій мав пакет. Видно було, що не часто дарував квіти жінкам, бо всунув їх під пахву, щоби відчинити хвіртку. Побачив Ірину з відром і зрадів, що не доведеться самому заходити до чужої хати.

— Добридень, сонечко! — підійшов до невисокого плоту, що розділяв їх, і чмокнув дівчину в щоку. — Звільни мене від цього віника, бо почувуюся з ним дуже кепсько.

— Привіт! Квіти для кого, для мене? — всміхнулась Ірина.

— Тобі будуть іншим разом, а сьогодні хочу підлизатися до майбутньої тещі, якщо вона, звичайно, вдома.

Ірина ще раз усміхнулася, сполоснула у відрі руки й запросила Олексія до хати. Тетяна Іванівна на ранній візит гостя не сподівалась, була заклопотана приготуванням так, що не помітила метушні на подвір'ї. Та коли почула за плечима розмову, зашарілася, ніби сватати прийшли її, а не доньку.

— Познайомся, мамо, з моїм женихом, — задоволено мовила донька й уклонилася.

Тетяна Іванівна витерла фартухом руку й подала її Олексієві. Отримавши пишний букет червоних троянд, вона не приховувала задоволення. Мабуть, не часто їй дарували квіти, бо не знала, куди їх приткнути. Донька помітила материне збентеження і поспішила знайти вазу, налити води й поставити на столі. Ненька вклала квіти у воду.

— Невдовзі прийде батько, і ми будемо обідати, — оговавшись, уже впевненіше запропонувала Тетяна Іванівна. — Ти, Ірино, займи гостя.

Звільнившись від подарунків, Олексій полегшено зітхнув. Для нього легше було день відпрацювати, ніж витримати перші хвилини зустрічі з майбутньою родичкою. Вона вида-лася йому простою жінкою з добродушним обличчям, яке вже встигло потемніти від літнього сонця. В людей, які працюють просто неба, особлива засмага, і її можна легко розпізнати. Обличчя в них обвітрене, пошерхле, часто з облупленим носом.

Ірина, задоволена приїздом Олексія, пурхала по хаті й не знала, чим його зайняти. Спочатку похвалилася випускним альбомом із вишу, потім показала сімейні фотографії.

— Це мій батько з братом, — показала світлину з двома рибалками.

— У вас тут гарна риболовля? — зрадів Олексій, бо й сам любив порибалити.

— Колись була, а зараз наш сусід захопив набережну, і до річки треба обходити окільними шляхами. Задоволення невелике, бо викликає роздратування не тільки в батька.

— А в нього навіть дозвіл є? — здивувався Олексій.

— Каже, що має, але ніхто його не бачив. Пішли на вулицю, і я тобі ще дещо покажу, тоді тобі буде легше зрозуміти ситуацію, в якій ми опинилися, — запропонувала Ірина.

Вони вийшли у двір, і вона показала сітку, яка йшла вздовж городу аж до берега. Вона була пофарбованою в зелений колір і не одразу помітною. За сіткою земля мала необроблений вигляд, може, тому, що трохи далі розпочате будівництво чималого котеджу. Враз до огорожі підбіг худий бульдог. Побачивши незнайому людину, він вистрибнув на сітку і загавкав. Здавалося, що ще раз сильніше підскочить — й опиниться біля них. Злості в його очах було стільки, що проймав жах.

— У вас тут сильна охорона, — зауважив Олексій, відступаючи вглиб двору.

— Цей пес часто голодний, то боїмося, щоб не перескочив до нас, бо тоді не тільки кури постраждають. Із протилежного боку цей новий власник викупив у сусіда землю й поставив глухий паркан, а від нас — лише сітка. От пес і злий, що ми не годуємо його.

— А чому від вас такого паркана не поставить? — поцікавивсь Олексій.

— Хоче ще й нашої землі, але батьки не бажають звідси уступатися, — пояснила дівчина.

— А управи на нього нема? Закон же на вашому боці... — дивувався хлопець.

— Нині правда на боці того, у кого гроші. Він якийсь там депутатик обласної чи міської ради і цим користується. Залякав тих сусідів, от вони й продали йому ділянку, а самі перебралися до села. Добре, що у них залишилася батьківська хата, тож мали куди переселитись, а нам нікуди, бо

батьківщина наша — на цьому подвір'ї. Ми принципово не хочемо уступити цьому нахабі, через це він нам частенько влаштовує «веселе» життя.

— Що ж він вам може зробити?

— Кількома реченнями не розкажеш, треба тут пожити й побачити, — махнула рукою Ірина.

Біля воріт почувлися голоси, й у хвіртку зайшли Іринині батько та брат із вудками. Улов вручили дівчині, а з Олексієм привіталися. Батько, Василь Михайлович, не оминав жодної нагоди, яка давала йому змогу порибалити. Біля води він відпочивав не тільки від праці на заводі, а й від хатніх чвар, що тепер часто виникали через нового сусіда. Дружина до-рікала Василеві Михайловичу, що не може поговорити з ним «по-чоловічому», аби той не вилазив їм на голову. А Василь Михайлович не міг довести Тетяні Іванівні, що чоловічих розмов тепер не відбувається в принципі, бо все вирішують за допомогою готівки. У цьому разі навіть гроші не допоможуть, бо сусідові не вистачає землі для присадибної ділянки, і нічого не вдієш. Буде тиснути доти, доки в них не здадуть нерви і самі не уступлять. Сусід пропонує викуп за землю, але за нього тут хіба курник змайструєш. При теперішніх цінах на будматеріали родина Коваленків усвідомлювала, що розпочинати нове будівництво на іншому місці не зможе. Та й заради кого? Ця нерозв'язана проблема гнітила всіх членів сім'ї і не давала спокійно жити.

За обідом після випитої чарки напруга між гостем і Коваленками трохи спала, зав'язалася жвава розмова. Дев'ятикласник Олег, знайшовши однодумця в захопленні риболовлею, постійно нав'язував Олексієві свою розмову, тому той був змушений бесідувати з хлопцем і дорослими одночасно. Хатніх так захопила проблема із сусідом, що вони забули, для чого в їхній хаті з'явився Олексій. Ірина ці проблеми знала і не хотіла нав'язувати їх коханому, тому

запропонувала йому прогулятися. Хлопець тільки й чекав цього, бо відразу подякував за смачний обід і поспішив вийти на вулицю. Він ще раз кинув оком на садибу, яка стала предметом суперечок, і зробив для себе висновок, що тут нема чого триматися. Будинок старий, ділянка невелика, і перевага лише в тому, що близько біля води та міста. Молодій людині важко зрозуміти почуття старших, які тут народились і не хочуть залишати насидженого місця.

— Я вже втомилася від тих балачок, бо цей дамоклів меч висить над нами вже два роки, а поступитися ніхто не хоче, — призналась Ірина. — Хоч утікай з дому, щоб не чути того всього.

Вона вивела хлопця на вузьку стежину, що вела до Південного Бугу. Підстрибуючи, мов у дитинстві, Ірина всміхалась і поспішала до води. Мабуть, і не здогадувалася, як і вона прив'язана до цієї місцини, яку щиро любила. Тихі лози, плакучі, замряні...

Зачерпнувши в пригорщу цілющої рідини, бризнула на Олексія і дзвінко засміялася. Чи то сміх, чи похитливий блиск її очей мимоволі збунтували хлопця. Дівчина побігла в'юнкою стежиною, а Олексій залишився біля води. Його погляд зупинився на протилежному березі, де багряно горів захід. Вдивлявся у нього, щоб запам'ятати цю красу. Понад обрієм було рожеве небо, а по ньому ніби хтось розтрусив пелюстки соняшника. Трохи вище довгими смугами лягли хмарини з багряним низом і димчастим верхом. Поміж ними, немов крізь віконця, світилося цятками ніжне, прозоре, яскраво-голубе небо. От би цю миттєву красу перенести на стіни своєї оселі, щоб можна було милуватися щоранку або ввечері, після праці.

— Ти що там таке цікаве побачив? — повернулася Ірина. — І тебе заворожив наш краєвид? Тож не дивуйся, що нам важко переїхати на інше місце...

— Тут і справді дуже гарно. У мене виникла думка, щоб колись перенести малюнок, який я щойно спостерігав, на стіну в кімнаті. Уяви, що прокидаєшся вранці... — замріявся Олексій.

— Й одразу бачиш захід сонця, — засміялася дівчина. — Можна сплутати вечір із ранком і навіть на роботу не йти.

— Що не кажи, а це було б гарно.

— Щоб картина вийшла гарною, треба хорошого художника, — нагадала дівчина.

— Ти не уявляєш, які тепер дива люди роблять в оселях. Правда, на це потрібні чималі кошти. Втім, якщо людина чогось дуже хоче, а до того ще й закохана, то часто і здібності проявляються.

— Ти віриш у таку любов? — Ірина заглянула хлопцеві у вічі. Вона чекала тієї хвилини, коли він освідчиться їй у почуттях. — А для мене ти зміг би щось таке намалювати?

— Я ж не художник, — заперечив Олексій, не зрозумівши, до чого веде дівчина. — А якогось потаємного місця тут ніде нема?

Ірина вхопила його за руку й потягнула за верболіз. Біля води лежав обрубок зрізаної верби, він і слугував людям замість лавочки. Це місце було улюбленим для закоханих, які прагнули усамітнитися. Одна половинка серця стримувала бажання дівчини: «Не поспішай, він ще не готовий до такого кроку. За рік ти переконалася, що порожніх обіцянок цей хлопець не дає. То чи варто прискорювати події?» А друга половинка запитувала: «Ти хочеш перемогти те, чого перемогти не можна? Ти молода, тож приверни його увагу до своєї краси... Не вагайся, твоє щастя поруч...»

Олексій задоволено всміхнувся і пригорнув Ірину. Відчув, з яким трепетом дівочі руки охопили його стан, і почав цілувати її очі, губи. Вона, мов беззахисна пташка, тремтіла в його обіймах і боялася розімкнути руки.

Вечоріло швидко. Одна за одною засвічувалися променисті зірки, зазирали у тиху воду, мов у дзеркало. То тут, то там кидалася риба. Закохані сиділи й поміж довгими поцілунками милувалися красою теплого літнього вечора.

— Ти не хочеш скупатися? — раптом запропонувала Ірина.

— Можна, але я вдягнувся, ніби на парад... — знікотив Олексій.

— Я також без купальника, але це не може нам завадити похлюпатись у воді...

Дівчина швидко зняла весь одяг і плюснула у воду. Олексій трохи повагавсь, а потім приєднався до Ірини. Йому сподобалася сміливість дівчини, і відчував, що станеться невідворотне, до якого вона сама спонукає. Прохолодна вода збуджувала тіла. Спочатку вони плавали та бризкалися водою, мов маленькі діти, а потім Олексій пірнув. Ірина не могла вгадати, в який бік він поплив. Розгублено глипала по воді очима, а коли він несподівано охопив під водою її гнучкий стан, скрикнула. Хлопець скріпив її вуста поцілунком, і їхні тіла сплелися воедино. Збовтана вода плюскотілася по їхніх спинах, ніби гнала з річки. Олексій узяв дівчину на руки і виніс на берег, але роз'єднати їх уже не могла жодна сила...

— Олексійчику, якби ти знав, як я тебе кохаю! — прошепотіла Ірина і розчинилась у його обіймах...

Хлопець голубив її молоде пружне тіло і не хотів цієї солодкої миті думати про щось інше. Чи міг він їй освідчитись у коханні зараз? Цієї миті міг, а годину тому ще вагався. Щось стримувало його, але не знав, що саме.

Після любовщів молоді одяглись і знову сіли на колоду. Якби зараз місяць присвітив, то побачив би винуваті очі хлопця, який тільки тепер подумав, що образив дівчину нестриманістю. Проте Ірина сяяла від щастя, бо була впевнена, що тепер він не зможе її залишити, і вони неодмінно одружаться.

Невмолимо плинув час. У нічному небі бунтували хмари, перекриваючи одна одну. Вони заслонили обрій і насувалися на річку. Вода у ній стала бурхливою. Десь далеко спалахнула сліпуча блискавиця, здійнявся вітер. Олексій вийняв мобілку і намагався розгледіти котра година.

— Ти кудись поспішаєш? — злякалась Ірина.

— Зараз буде гроза, тож не будемо сидіти тут біля річки, — схопився хлопець. — Простудишся, а нам це ні до чого. Я тобі дуже вдячний за незабутній вечір, люба. Ти ніжна та гарна, і надіюся, що завжди будеш такою, — він поцілував її міцно і вивів із верболозу. — Здається, є ще пізня маршрутка до Кам'янця, то ще встигну на неї.

— Ти не залишишся у нас? — спохмурніла дівчина.

— Навіщо батьків турбувати? Ми ж скоро знову зустрінемося. Ти коли будеш у нашому місті? — запитав Олексій, твердо налаштувавшись повернутися додому.

— Я роботу знайшла, то не знаю, як тепер буде... — сумно сказала Ірина.

— Не терпиться випробувати набуті знання? Чи матеріальна скрута змушує до праці?

— Давно вже хочу мати своє, зароблене, щоб нікому не заглядати в руки. Та й чому сидіти без діла? Вже домовилася з одним підприємцем і з понеділка працюватиму в нього, — пояснила Ірина.

— Бажаю тобі вдалого першого трудового дня і наступних також. Телефонуй частіше, — попросив Олексій, цілуючи дівчину на прощання. — Якось домовимося, тож не хвилюйся.

Збентежена Ірина стояла біля воріт і сумно дивилася вслід постаті, яка швидко розчинилась у темряві. Навіть прощаючись, не сказав ні слова про своє кохання, та з того, як він тремтів у її обіймах, палко цілував і заглядав в очі, було зрозуміло, що серце та душа його сповнені любові до

неї. Закохана жінка була певна, що почуття у них взаємні, а сьогоднішня подія — тому підтвердження.

Ірина зайшла до хати і побачила здивовані очі матері.

— Ти без Олексія? Я он постелила йому на дивані у вітальні...

— Він поїхав додому. Просив вибачитися, що не попрощався з вами, — повідомивши це, донька поспішила до своєї кімнати.

— А чого ж він приходив до нас? — кинула навздогін мати, низавши плечима.

Ірина її не чула. Вона перейнялася тривогою за коханого: чи вдасться йому виїхати ще цього вечора, чи сидітиме до ранку на вокзалі. Кілька разів рука тягнулася до мобілки: хотіла переконатися, що він у дорозі, але так і не зателефонувала. Посоромилася здатися йому нав'язливою. Якщо він не захотів залишитись у них до ранку, то, мабуть, на то була якась причина. Завтра про все довідається. Дівчина пірнула під ковдру і дала волю мріям...

4

Недільного ранку Олексія не будили, бо мати чула, коли він повернувся до хати. День ще тільки займався, і міського транспорту на вулицях у такий час не було, тому синові довелося долати пішки шлях від автовокзалу додому. Лариса Петрівна знала, як молоді люблять поспати, і її діти — не виняток, тому завжди давала змогу кожному насолодитися сном, хоч поки живуть біля неї. Вона тихо поралася на кухні, чоловік мав у дворі господарські справи, а донька ходила біля дітей. Зять Андрій недавно подався на заробітки до Португалії, хоча добру роботу мав і тут. Якимось же жили колись і за менших прибутків, а сучасній молоді

подавай дорогу машину, окреме помешкання відразу ж після весілля. Вони з чоловіком звели власний будинок лише тоді, коли змогли самостійно заробити і наскладати коштів. При теперішніх заробітках, правда, треба довго не їсти і не пити, а молодим уже подавай. Як зберуться доньчині подружки на каву, то тільки й чути про закордонні дива. В одній родині недавно дороге авто купили, а в іншій — ще дорожче. Галька облицювала ванну дорогою італійською плиткою, а Ганька — іспанською. Лариса Петрівна розуміла, що молодій господині хочеться самостійно керувати у власному будинку, але навіть її Зоряна, працьовита і запопадлива, не впоралася б із дітьми самотужки. Це колись маля могло сумирно сидіти у ліжечку й бавитись іграшками, а теперішні діти вже у неповний рік хапають двома руками пульт і намагаються перемкнути канали в телевізорі. Ніби ще в утробі закладено ті знання. Не знаєш, яку іграшку дитині купити, щоб хоч на годину присадити її до одного місця. Прилипає, мов брунька до гілки, і носи мале за собою по хаті, бо лежати не хоче жодної хвилини. Увесь вихідний оте найменше онуча перекоचовує з одних рук до інших. Дівчинку не називали по імені, бо слово «брунька» до неї приліпилося так міцно, що стало ім'ям. А як би донька встигала ще й старшенького синочка приглянути, адже він також потребує великої уваги.

Мати ліпила недільні вареники на сніданок і думками перескочила на синові проблеми. Не сьогодні, то завтра і він скаже, що хоче одружитися, бо вже не молоденький. Цікаво було дізнатись, як відбулася перша зустріч із батьками нареченої, чи має вона житло. Не вважала себе злою чи прискіпливою, але бачила, як донька ставилася до свекрухи, то не хотіла б, щоб Олексій приводив свою дружину в цей кагал. Нехай би одразу жили окремо, щоби потім ні на кого не нарікали, якщо життя не складеться.

— Доброго ранку, мамо! — привітався син і чмокнув її в щоку. Він це робив, коли або мав гарну новину, або хотів щось випросити.

— Чому так рано встав? Міг ще поспати... — пожаліла його мати, і руки її запрацювали швидше, бо знала, що зараз усі зйдуться до кухні.

— Мала розкричалась і розбудила мене. Я в дорозі трохи спав, то на сьогодні вистачить, — пояснив син і пішов до ванної кімнати.

До кухні прибіг онук, а за ним поспішила Зоряна з донькою. Тільки-но Олексій, збадьорений, вийшов, вона вручила йому Бруньку.

— Вчися гратися з дітьми, а я хоч ліжка позастеляю, гляди, когось при святі принесе у гості, — всміхнулася сестра, не питаючи у нього згоди.

Опецькувата племінниця любила бавитися з чоловіками, бо їх можна було не тільки смикати за носи, а й запустити цупкі пальчики в чуприну. Жінки з таким знущанням не мирилися, а чоловіки гордо терпіли.

Мати закінчила ліпити вареники й прибрала стільницю зі стола. Поставила воду для окропу і смажила шкварки з цибулею.

— Петрику! — попросила внука. — Клич до сніданку дідуся та маму. Ти ручки вже помив?

— А навіщо? Я ж умивався, — нагадав забудькуватій бабуні хлопчик і побіг на вулицю.

Незабаром у коридорі почувалася метушня і пролунав голос Миколи Степановича:

— Альошко, до тебе гості!

Син із племінницею вийшов їм назустріч і широко відкрив очі від здивування.

— Максиме, яким вітром тебе до нас занесло?! — щиро зрадів Олексій.

— Попутним, попутним... Але я, видно, запізнився. Прийшов запросити тебе дружбою на своє весілля, а ти вже швидше за мене встиг одружитись, але мені навіть не повідомив, — неабияк розхвилювався товариш.

Усі, хто чув це звинувачення, засміялись, а Олексієві сподобалася така вигадка, і він вирішив ще трохи поглузувати з друга. Високо підняв Бруньку, потім розцілував її у дві щічки.

— Хочеш, на хрестини запрошу?

— Це зовсім не смішно, бо я, виявляється, даремно приїхав сюди, — буркнув Максим.

— Молодець, що приїхав, — втрутилася Лариса Петрівна. — Мий руки і приєднуйся до сніданку. А ти, сину, віддай дитину матері й займися гостем.

Олексій вручив дитя Зоряні, й воно від задоволення замаhalo руками та ногами, що нарешті опинилось у мами. Максим від радості аж підстрибнув.

— Щоб ти знав, як я образився! Невже, думаю, найкращий товариш зміг так негідно повестися зі мною? А ти, між іншим, гарно виглядаєш у ролі татуся, — сказав спостережливий гість.

— Як ти міг таке навіть подумати? Не телефоную часто, бо ніби нема про що розповідати, але одружитися без тебе не наважився б. Коли ж твоє весілля? — поцікавивсь Олексій.

Мати запросила всіх до столу, який вони із Зоряною встигли накрити у вітальні. Крім вареників, на ньому з'явилася й інша закуска, адже гостям в українській родині завжди раді. Тут Максима знали давно, ще відтоді, як хлопці подружилися. Він часто бував у них, звідси друзі ходили на кавалерку, а іноді й ночував, коли в гуртожитку ставало порожньо. Родичі хлопця мешкали в селі, тому часто навідуватися до них не міг. Батьки Олексія радо приймали його в себе, бо любили людей і вірили, що роблять добру справу, підтримуючи неможливого

студента. Недаремно ж він і скерування взяв до своєї дівчини, а тепер одружується. Лариса Петрівна раділа за всіх, хто знаходив своє щастя, і чекала, коли ж воно завітає до її сина.

— Будівництво у твоєму краї процвітає чи животіє, як у нас? — запитав у гостя Микола Степанович.

Йому до пенсії залишилося працювати ще десять років, і переживав, чи його керівники дадуть йому змогу пройти цей шлях до кінця, чи звільнять.

— Державного будівництва майже нема, а у приватника не розбагатієш, — відповів Максим.

— Мало платить?

— Біда в тому, що нерегулярно виплачує зароблене, — признався Максим.

Він не боявся в цьому домі висловлювати свої думки, бо знав, що його зрозуміють. Батько товариша працював в одній системі з Максимом, тому міг дати хлопцеві багато корисних порад.

— Тепер ця проблема зачепила багатьох підприємців, — підтримав Микола Степанович, наливаючи в келихи домашню наливку.

— Оце отримав за півроку гроші й вирішив одружитися, поки є за що весілля справити. Тож прошу вашу родину до нас у гості, а Олексія — за старшого дружбу. Альошо, запрошуй свою дівчину, і наступної п'ятниці вранці щоби був уже в мене. Ти ж знаєш, скільки клопоту перед забавою, тож надіюся на твою допомогу, — Максим виклав свої плани і чекав на відповідь товариша.

— Ой, Максимчику, які ми раді, що хоч ти спонукаєш цього батяра до відвертості, — вихопилось у Зоряни. — Учора їздив до якось дівки, але нам ні півслова про те, ніби ми чужі люди.

Вона розуміла, що про сердечні справи біля вареників говорити непристойно, та дуже кортіло якнайбільше дові-

датися. Брат невдоволено глянув на сестру, і вона більше не допікала його у присутності товариша. Олексій зараз не міг відповісти Максимові, коли й сам не був упевненим, що його дівчина погодиться їхати до іншої області на чуже весілля.

— Без дружби ти не залишишся, це я тобі твердо можу пообіцяти, а решту будемо вирішувати в міру надходження питань, — хлопець усміхнувся і підняв келих. — Пропоную тост за тебе та Світлану!

Після сніданку, що, як кажуть у народі, плавно перейшов в обід, друзі усамітнились і відверто обговорили всі питання. Олексій уперше розповів другові про своє захоплення Іриною і поділився думками, що виникли після зустрічі з її батьками. Він ще й сам для себе не розставив акценти, але второпав точно, що його дівчина хоче якнайшвидше залишити рідний дім. Нема у них спокою нікому, то й зята вони, мабуть, не мають наміру приймати. Куди ж тоді подітися з молодією дружиною? Тут атмосфера краща, але місця мало, та й чи захоче Ірина мешкати в його домі, де всюди господарюють Петрик і Брунька. Дідові та бабі потіха, а для інших — клопіт.

— Наймете окреме помешкання, — порадив Максим. — У нас також житла нема, але ми вирішили, що вдвох таки легше долати труднощі.

— Я живу з батьками, і то мені грошей не вистачає. А за що утримувати дружину і платити за помешкання? — жалівсь Олексій.

— А вона працює чи вчиться? — поцікавився Максим.

— Місяць тому закінчила виш і завтра тільки починає трудову діяльність, — повідав Олексій. — Я навіть не запитав її, куди йде влаштовуватися, бо наперед знаю, що всі шляхи у Хмельницькому перетинаються на ринку. Але хай там, аби лиш гідно оплачували працю. Тому і батькам не можу

про це розповісти, бо щодня даватимуть поради. Потерплю ще трохи, може, щось проясниться.

— Привозь її з собою, бо чи буде ще інша нагода познайомитися з нею ближче, — попросив товариш. — Ти ж знаєш, що друзів там у нас мало, то будемо раді й твоїй половинці.

— Не обіцяю, але постараюся, — пообіцяв Олексій.

У другій половині дня друзі попрощались, і Максим поїхав додому. Олексій тільки тоді згадав, що вже пізня година, а він не зателефонував до Ірини. Вона ж чекала його дзвінка, бо швидко взяла слухавку й у голосі відчувалася тривога.

— Привіт, любий! Я вже змучилася чекати, поки ти згадаєш про мене... — призналася вона.

— Чому сама не зателефонувала?

— Подумала, що ти відсипаєшся у вихідний і пожаліла тебе будити, — ніжно сказала дівчина притишеним голосом, мабуть, біля неї був хтось поруч.

— Ти сама? — запитав Олексій.

— Брат намовляє мене йти до річки, а я після вчорашнього не наважуюся туди ступити.

— Неприємні спогади? — поцікавився хлопець і настоював.

— Ти вчора поїхав так скоро, що у мене закралася думка: ми трохи поспішили...

Ірина й справді весь ранок докоряла собі, що дала волю почуттям, а Олексій не оцінив того. Вночі обнімала подушку й згадувала кожну солодку хвилину з коханим, а наступного дня сумнівалася, чи варто було так розслабитися. Потім знову тішилася, що тепер їхні стосунки стануть ще міцнішими і вони скоро одружаться. Відколи прокинулася, то не розлучалася з мобількою, щоб не пропустити дзвінка. Але сонце швидко піднімалося до полудня, а настрої зійшов навівець. Мабуть, для Олексія її відданість нічого не варта, бо якби й він відчував таке хвилювання, як вона, то вже давно

зателефонував би. Тепер, коли почула рідний голос, не могла стримувати роздратування.

— Хочеш сказати, що твої почуття були нещирі? — не вловив змісту сказаного Олексій.

— Як ти міг таке подумати?! — вибухнула Ірина і ледь не розплакалася.

Грудка образи застрягла їй у горлі.

— Тоді не хвилюйся, — заспокоїв він. — Я й справді щойно прокинувся і відразу набрав твій номер.

Прозвучала неправда, що перекрила йому дорогу до подальшої щирої розмови. Він же мав намір розповісти про приїзд товариша, який запросив їх на весілля. Тепер мусить зробити кілька днів перерви, щоб твердо переконати в його щирості, бо дівчина мудра й одразу ж відчує фальш у розмові. Ще кілька хвилин говорили ні про що, поки Іра не повідомила, що мусить кудись іти з братом, який чекає її біля воріт.

Через кілька днів Олексій розповів Ірині про зустріч із товаришем і передав його усне запрошення на весілля. В душі він не хотів, щоб вона погодилася їхати, бо й сам не знав, як то воно буде в чужому незнайомому місті. Власного житла не мали ні Максим, ні його наречена. Де вони прийматимуть іногородніх гостей, Олексієві було невідомо. Тому дуже зрадив, коли Ірина, пославшись на проблеми на роботі, відмовилася їхати. Вона й справді мала поважну причину, бо її з іншим бухгалтером скерували провести ревізію в якомусь магазині. Ірина того ще ніколи не робила сама, і їй було шкода не використати нагоду здобути хоч якийсь досвід у цій справі. Про незручності, що так хвилювали Олексія, вона навіть не подумала. З ним почувалася б добре всюди, лиш би бути поруч.

— Тільки на дівчат не заглядайся і не забувай, що я кохаю й чекаю тебе, — попередила Ірина.

Літературно-художнє видання

ФІАЛКО Ніна
Кохання з першого погляду
Роман

Головний редактор *С. І. Мозгова*
Відповідальний за випуск *О. В. Приходченко*
Редактор *П. Й. Коробчук*
Художній редактор *А. О. Попова*
Технічний редактор *В. Г. Євлахов*
Коректор *І. В. Могілевська*

Підписано до друку 27.01.2020. Формат 84x108/32.
Друк офсетний. Гарнітура «Minion Pro». Ум. друк. арк. 18,48.
Наклад 3500 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61001, м. Харків, вул. Б. Хмельницького, буд. 24
E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано згідно з наданим оригінал-макетом
у друкарні «Фактор-Друк»
61030, м. Харків, вул. Саратовська, 51
Тел.: + 3 8 057 717 53 57

- за телефонами довідкової служби (050) 113-93-93 (МТС); (093) 170-03-93 (life); (067) 332-93-93 (Київстар); (057) 783-88-88
 - на сайті Клубу: www.bookclub.ua
 - у мережі фірмових магазинів див. адреси на сайті Клубу або за QR-кодом
- Надсилається безплатний каталог**

Для гуртових клієнтів

Харків

тел./факс +38(057)703-44-57
e-mail: trade@ksd.ua

Запрошуємо до співпраці авторів

e-mail: publish@ksd.ua

Фіалко Н.

Ф48 Кохання з першого погляду : роман / Ніна Фіалко. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2020. — 352 с.

ISBN 978-617-12-7616-1

Ірина й Олексій зустрічались уже понад рік та мріяли про щасливе майбутнє разом. А потім Ірина отримала записку, в якій хлопець зізнався, що покохав іншу. Одруження Олексія з красунею Юлею стало несподіванкою для всіх, хто їх знав. Та шлюб, окроплений чужими сльозами, не став щасливим. Місцеву «Барбі» не задовольняло життя в маленькому раю, що його намагався створити чоловік, вона прагнула реалізуватись як особистість. Одного дня Юля разом із сином тікає з іншим чоловіком до Іспанії. Ця зрада розбиває серце Олексія, він пригадує, як колись вчинив з Іриною. Чи можна виправити помилки минулого та віднайти щастя?

УДК 821.161.2

Мирослава — західнячка. Арсен — зі Східної України. Вони дуже різні, і стосунки їхні складаються непросто, та кохання, що долає всі перепони, поєднало їхні долі. Однак на заваді щастю молодят стало минуле. Бабуся Мирослави Ксеня й досі пам'ятає того енкавєєсівця, через якого загинула її подруга Марічка. І ось через стільки років виявляється, що його онук — коханий Мирослави.

Василь усе життя не може пробачити собі того, що зробив «на благо радянської батьківщини». Як і забути, що на його очах розстріляли єдиного друга за любов до «бандерівки».

Закляті вороги та їхні онуки. І кохання, яке не знає часу і кордонів...